

ΙΣΠΑΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΝΤΙΑΖ

..... ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΜΕΡΣΕΝΤΕΣ

Τί ώραία, τί ώραία που χορεύουν ή μαυρομαλλούσες κόρες της Ισπανίας!... Καμιάς άλλης χώρας ή γυναίκας δεν χορεύουν σαν αυτές. Πώς ξέρουν να εκφράζουν με το χορό τους κάθε αίσθημα και κάθε πάθος, που φλογίζει τις καρδιές τους!... Κάθε κίνησή τους είνε εκφραστική όπως ή ματιά τους και το χαμόγέλο τους... Χορεύουν, υπακούοντας σ' ένα ρυθμό που αναβrouζει από μέσα τους... Ναι, πολλές φορές, δεν έχουν ανάγκη από καμιά άλλη μουσική για να χορεύουν, εκτός απ' τη μουσική μουσική της ψυχής των, που μεθάει όλη τους την ύπαρξη.

Τί ώραία, τί ώραία που χορεύουν ή μαυρομαλλούσες κόρες της Ισπανίας!... Κι' απ' όλες αυτές, καλύτερα χορεύει ή Μερσεντές.

"Α, δεν είνε μια συνηθισμένη μπαλαρίνα ή Μερσεντές. Είνε ή πρώτη χορεύτρια της Ισπανίας κι' έχει στις φλέβες της αίμα άριστοκρατικό.

Και δεν είνε μόνο πρώτη στο χορό. Είνε κι' ώραία, ώραία σαν νεράιδα... Μέσα σ' όλη την Ισπανία δεν υπάρχουν μαλλιά πιο μαύρα απ' τα δυά της, μάτια πιο φλογερά απ' τα μάτια της, κορμί πιο λυγερό απ' το κορμί της.

Χορεύει κάθε βράδυ στη σκηνή ενός θεάτρου της Σεβίλλης. Και κάθε βράδυ όλοι σχεδόν οι νέοι τραγουτούν εκεί για να θαυμάσουν την όμορφη της και το χορό της. Κι' όλοι την ερωτεύονται και την ποθούν. Κι' όλοι της στέλνουν λουλούδια, περιπέτεια, κοσμήματα. Η Μερσεντές τα δέχεται μ' ένα γλυκό χαμόγελο στο στόμα, στέλνοντας σ' όλους ένα φιλί με το χέρι της απ' τη σκηνή του θεάτρου...

"Ένα χαμόγελο μόνο, ένα φιλί μόνο, κι' αυτά από μακριά...

— Παράξενη γυναίκα! λένε όλοι. Να την αγαπούν τόσο, κι' αυτή να μην αγαπά κανένα... Γιατί είνε λοιπόν τόσο όμορφη; Γιατί χορεύει με τόσο πάθος; Γιατί χαμογελάει τόσο γλυκά!...

Γιατί;... Γιατί;... Γιατί ή Μερσεντές αγαπάει. Ναι, ή Μερσεντές είν' ερωτευμένη. Και κανένας δεν μπορεί να μαντέψει ποιόν αγαπά. Ούτε αυτός ακόμα ποίγει σκλαβώσει την καρδιά της. Τη βλέπει τόσο ώραία και δεν ξέρει πως είνε ώραία μόνο γι' αυτόν. Θαυμάζει το χορό της και δεν νοιώθει πως γι' αυτόν χορεύει μόνο με τόσο πάθος. Δεν καταλαβαίνει πως μόνο γιατί την ζητάει αυτός, μόνο γι' αυτό, είνε τόσο γλυκό το χαμόγέλο της...

Και πως είνε δυνατόν να τ'α νοιώσει και να τ'α μαντέψει δια αυτά ο Μάρκος, το φτωχό παιδί; Πώς είνε δυνατόν να φαντασθή, ότι ή πεντακάφερη, ή μαριζομένη Μερσεντές, προτιμάει αυτόν από τους άλλους πλούσιους νέους, που την περιτριγυρίζουν;

Δεν τολμάει να ελιπίσει τίποτα απ' αυτή. Ούτε καν ένα μαυρόντο φιλί. Γιατί τίποτε δεν μπορεί να της προσφέρει σ' ανταλλάγμα. Ούτε λουλούδια, ούτε περιπέτεια, ούτε κοσμήματα. Στερείται κι' αυτό το φρονι του, για να μπορέσει να ηγαίνει στο θέατρο να τ'α βλέπει να χορεύει. Η μόνη του χαρά, ή μόνη του απόλαυσι είνε να την βλέπει, να την βλέπει... Ποτέ του φαντασία σαν νεράιδα, τότε σαν βασιλίσσα, τότε σαν άγγελος...

Μά κι' ο Μάρκος, μ' όλη του τη φτώχεια, είνε ο πιο όμορφος νέος της Σεβίλλης.

Η Μερσεντές το προσέξε αυτό απ' την πρώτη στιγμή και τον αγαπήσε για την όμορφη του, για τη δειλία του και γι' αυτή τη φτώχεια του ίσως... Η καρδιά της γυναίκας είνε μουσική... Μπορεί ν' αγαπήσει τόσο τον πλούτο, όσο και τη φτώχεια. Μπορεί να προδώσει ένα φτωχό για τ'α πλούτη, μά μπορεί και να περιφρονήσει όλους τους βασιλιάδες του κόσμου για ένα θεόφτωχο αλήτη.

Ο Μάρκος είνε ακόμα πολύ νέος κι' άπειρος και δεν ξέρει καλά τις γυναικεϊές καρδιές. Αγαπάει απελπισμένα και σιωπηλά τη Μερσεντές, χωρίς να ξέρει πως κι' αυτή τον αγαπάει.

Την λατρεύει τρελλά και λέει με το νου του :

«Πόσο θά γελοούσε, αν μάθαινε πως την αγαπώ!... Αυτή που και πρίγκιπες ακόμα την ερωτεύονται, με τί περιφρόνησι θά μ' έδιωχνε μακριά της! Γιατί, Θεέ μου, να είμαι τόσο φτωχός; Γιατί να μη μπορώ να της προσφέρω εγώ μόνος, όλα τ'α διαμάντια που της χαρίζουν οι άλλοι; Γιατί να μην μπορώ ν' άποσω μπροστά στα πόδια της πορφύρες και μετάξια, για να πατήση πάνω; Δεν έχω, άλλοιμονο, παρά μόνο μ'α καρδιά να της προσφέρω. Κι' όσο κι' αν είνε γειάτη με πιστή αγάπη μ'α καρδιά, δεν είνε ποτέ ένα δώρο άκορετό για μ'α γυναίκα τόσο όμορφη και τόσο λατρευτή, όπως ή Μερσεντές. Μ'α γυναίκα, σαν αυτή, θέλει στολίδια πολυτάμα, θέλει όλο του κόσμου τους θησαυρούς, για να στολίσει άντάξια την όμορφη της...»

Κι' ή Μερσεντές πάλλ' έλεγε με το νου της :

«Τί να την κάμω την αγάπη όλων των άλλων, αφού ο Μάρκος δεν μ' αγαπά; Ποτέ δεν μοιρώσει ούτε ένα τριαντάφυλλο, την ώρα που χορεύω πάνω στη σκηνή. Κι' όταν κάποτε τυχαίνει να περάσω κοντά του, δεν μου ρίχνει ούτε μ'α ματιά. Ένα βράδυ μάλιστα που κάθισα πλάι του, στο τραπέζι του, με δυσκολία άπαντούσε στα λόγια μου. Γιατί άραγε; Ντρέπεται που δεν μπορεί να μ'α χαρίσει πολλά δώρα; Έγώ μονάχα ένα φτωχό λουλούδι δώλω απ' τ'α χέρια του. Ένα λουλούδι μ'α φτάνει. Μά αυτό είνε... Δεν μ' αγαπά... Δεν μ' αγαπά... Έρχεται κάποτε και με βλέπει να χορεύω, γιατί του άρέσει ο χορός μου. Έρχεται για το χορό κι' όχι για μένα. Έγώ ή ίδια, ή Μερσεντές, του είμαι έντελως άδιάφορη.»

Ένα βράδυ, ή Μερσεντές χορεύε όπως ποτέ ώραία, μεθυσμένη απ' την αγάπη της.

Ήταν πολύ χαρούμενη, γιατί είδε το Μάρκο να κρατάει ένα κόκκινο τριαντάφυλλο στα χέρια του. Για που το προσέφερε το τριαντάφυλλο αυτό; Γι' αυτή την ίδια; Ναι, γι' αυτή, για που όλη; Μά όταν πελώσε ο χορός της κι' όλοι της πετούσαν λουλούδια και δώρα άδιάφορα, ο Μάρκος δεν της πέταξε το τριαντάφυλλο που κρατούσε. Το έστριγγε στο χέρι του και το μαδούσε... Κι' έννοιωσε ή Μερσεντές έναν τέτοιο πόνο, σαν να μαδούσε εκείνη τη στιγμή με τ'α χέρια του την ίδια της την καρδιά...

«Γιατί, γιατί, Θεέ μου, να μ' αγαπούν όλοι κι' αυτός, που αγαπώ εγώ, να μη μ' αγαπά;» σκέφταν ή ώραία χορεύτρια.

Δεν ήξερε ή ώραία Μερσεντές, ότι το τριαντάφυλλο το είχε αγαπήσει γι' αυτή την ίδια ο Μάρκος, κι' ότι την τελευταία στιγμή δέχιασε και δεν της το έριξε. Δεν της το έριξε, γιατί είδε να της πετούν οι θαυμαστά της ποιήματα μπουέτα και δώρα διαλεγτά. Πώς λοιπόν να της πέταξει αυτός ένα κόκκινο φτωχό τριαντάφυλλο; Τάχα θά καταδεχότανε να σκίσει και να τ'α πάρη ή Μερσεντές; Νευρασμένος λοιπόν, άρχισε να τ'α μαδάει. Κι' ήταν σαν να μαδούσε ζωντανή την ίδια του την καρδιά...

Και τότε ή Μερσεντές άρχισε να χορεύει έναν χορό άσυγκριτο, ένα χορό δικό της, έναν χορό που εξέφραζε όλη της την ερωτική άπελπισία. Κι' ήταν σαν να έβλεπε να φτερουγίζει πάνω στη σκηνή ένα μεγάλο πτηνόμενο πουλί...

"Α, πως χορεύουν ή μαυρομαλλούσες κόρες της Ισπανίας!...

Πώς ξέρουν να εκφράζουν με το χορό κάθε αίσθημα και κάθε πάθος που φλογίζει την καρδιά τους!...

Οι θαυμαστά της Μερσεντές χειροκροτούσαν και ζητωκραυγάζαν, σαν τρελλοί, σαν δαμιονισμένοι.

Ο Μάρκος, χειροκροτούσε κι' αυτός, αλλά τόσο λίγο, τόσο άτονα...

Κι' έτσι, ούτε ή Μερσεντές έννοιωσε πάλι τί συνέβαινε στην καρδιά του νέου, ούτε ο Μάρκος μάντεψε πως αυτός ο ίδιος της είχε εμπνεύσει τον ύπεροχο χορό που χορεύε...

— Δεν είνε δυνατόν να μ' αγαπήσει ποτέ ή υπερήφανη Μερσεντές, έλεγε ο Μάρκος.

— Ποτέ δεν θά μ' αγαπήσει ο περήφανος Μάρκος, έλεγε ή Μερσεντές. Ποιος ξέρει... Ίσως νάμια ερωτευμένος με καμιαν άλλη...

Κι' έτσι περνούσε ο καιρός γεμάτος θλίψη και για τους δυό...

Στο τέλος, απελπισμένη ή Μερσεντές, άποφάσισε να παντρευτή μ' έναν απ' τους πλού-

"Ένα βράδυ που κάθισα πλάι του στο τραπέζι, με δυσκολία άπαντούσε στα λόγια μου....

σιους νέους που τη ζητούσαν κι' ήταν ξετρελλαμένοι μαζί της. Όταν το έμαθε αυτό, ο Μάρκος έννοιωσε ένα φαριμακερό μαχαίρι να του τρυπάει την καρδιά...

Δεν έλαξε ποτέ και ποτέ, ότι θα γινόταν δική του η Μερσεντές. Μά τώρα πούμασε πως θα παντρευόταν η αγαπημένη του, μια φλογερή απελπισία, μια άγρια ζήλεια, μια θανάσιμη λύπη τον κυριέψε. Και καθώς έλεγαν βίαι, ότι η Μερσεντές δεν θα χόρευε πια μπροστά σ' όλο τον κόσμο, ο Μάρκος κατάλαβε ότι έχανε για πάντα τη μόνη χαρά της ζωής του. Δεν θα την έδινε πια τη λατρευτή του, και δεν θ' απολάμβανε ούτε από μακριά την όμορφή της, δεν θα μεθόισε με τον χορό της, όπως με το δυνατό κρασί.

Καταλάβαινε ακόμα πόσο εντυπωσιμένος ήταν τώρα πούβλεπε τη Μερσεντές, έστω κι' από μακριά, να χορεύει. Και τώρα, τώρα την έχανε για πάντα...

Τι την ήθελε πια τη ζωή. Μά πριν πεθάνει, ήθελε να μάθει η Μερσεντές πως την αγαπούσε και πως πέθανε γι' αυτή. Και της έγραψε: «Μερσεντές... Σ' αγαπώ!... Πεθαίνο!...»

Δεν της έγραψε, παρά μόνο αυτά τα λόγια. Φύλησε το μικρό χαρτάκι, που θα το άγγιζε εκείνη με τα όμορφα χέρια της, και θα το διάβαζε με τα θεία της μάτια και της τόσπαιε. Έβγαλε ύστερα το σπλιέτο του, το βίθισε στο στήθος του και σωριάστηκε κάτω νεκρός!...

Όταν η Μερσεντές πήρε το γράμμα του Μάρκου, έμεινε για μερικές στιγμές σαν απολιθωμένη. Δεν καταλάβαινε κι' αυτή καλά-καλά τι ήθελε να πη. Την αγαπούσε και πέθανε!... Όχι, όχι, δεν έπρεπε να πεθάνει... Την αγαπούσε!... Μά ήταν αλήθεια αυτό!... Την αγαπούσε!... Τι δυερό!...

Γρήγορα-γρήγορα, η Μερσεντές τριάντισε να πρξεί στο σπίτι του. Τι άναπομοχιά!... Ώς που να φτάσει εκεί, άγονοίσε. Ήταν τρελλή από χαρά. Ο Μάρκος την αγαπούσε. Ήταν δικός της... δικός της. Εκείνη όμως η λέξις στο γράμμα του, η τρομερή εκείνη λέξις: «Πεθαίνω» τι έσημασε; Γιατί της το έγραψε αυτό; Πέθανε από αγάπη; Ή έννοιωσε τίποτε άλλο; Ένα ποραιοίσθημα έκανε την Μερσεντές να τρέξει στο δωμάιο, σαν να την κυνηγούσαν...

Όταν έφτασε στο σπίτι που κατοικούσε ο Μάρκος, είδε απ' έξω μαζεμένο κόσμο πολύ. Η καρδιά της σφίχτηκε... Παράλασαν τα γόνατά της... Έκανε όπισσό κοιμήγιο και, τρέμοντας όλη, ανέβηκε επάνω. Μόλις μπήκε στην κάμαρα του αγαπημένου της, μια κραυγή πόνο, μια κραυγή σπαραγμού ξέφυγε απ' το στόμα της. Ο Μάρκος κοιτόταν πάνω στο κρεβάτι του νεκρός, με το σπλιέτο καρφομένο ακόμα πάνω στο στήθος του!...

Η Μερσεντές όριχτε επάνω του, τον αγάλλασε κι' άοχισε να τον φιλή άχόρταγα. Του μιλούσε τριφερά, θρηνούσε απελπισμένα, πινύοταν στ' αναφύητά...

Έξαρνα τινάχτηκε επάνω, σήκωσε τα χέρια της ψηλά κι' άοχισε να χορεύη, να χορεύη ένα χορό παράξενο, τρελλό, έξαλλο... Όλοι γύρω της ήσαν κατάπληκτοι...

Σάν δνειροπαρημένη η Μερσεντές, χόρευε, χόρευε διαρκώς, στριφογύριζε, φτερούγιζε, πετούσε...

Κανείς δεν τολμούσε να τη σταματήσει.

Τέλος, η Μερσεντές, αφού στριφογύρισε για στερνή φορά, σαν λαθωμένο περιστέρι, γύρω στο νεκρό νέο, έπεσε επάνω του μ' άνοχητή την άγκυλιά της. Κι' όταν σε λίγο θέλησαν να τη σηκώσουν και να την τραθήξουν από κει, είδαν ότι ήταν κι' αυτή νεκρή!...

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ!

Όταν ο Ναπολέων επρόκειτο να υποβάλη υποψηφιότητα ίσοβίου Υπάτου της Γαλλίας, ο στρατηγός Σαιντ-Πιέρ συνάθροισε τους στρατιώτες του και τους άπηθύεινε τον κάτωθι άμμητο λόγο:

«Στρατιώτα, το έθνος αυτή τη στιγμή πρόκειται ν' αποφασίση άν ο Βοναπάρτης θα άναγορευθή ίσοβίος Υπάτος της χώρας μας. Καθένας σας βέβαια έχει το φρονήμα του και δεν θέλω να σας επηρεάσω με τη δική μου γνώμη. Θεωρώ έν τούτοις σκόπιμο να σας γνωστοποιήσω, ότι όποιος στρατιώτης άρνηθεί να ψηφίση υπέρ του Βοναπάρτου, θα τρυφερωσθή μπροστά σ' όλο το σύνταγμα του. Ζήτω ή... έλευθερία!...».

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η άντοχή των ζώων στην πείνα. Τι λένε οι έπιστημονες. Καταπληκτικά παραδείγματα. Το ρεκόρ τών φειδιών. Ένα άραιο Τυρελένικο γαμήλιο έθιμο. Το μαντήλι τών δακρύων. Το διαζύγιο στο Μαρόκο. Η... έφταδάχτυλη, κτλ.

Κατά την γνώμη των έπιστημόνων, τα ζώα υποφέρουν περισσότερο καιρό την ολοκληρωτική πείνα, παρά ο άνθρωπος.

Αναφέρεται μεταξύ των άλλων, ότι μια γάτα έζησε χωρίς τροφή δέκα μέρες, ένας αίγαγρος επί είκοσι μέρες κι' ένας αλλουρος το ίδιο χρονικό διάστημα.

Ένας άετός έζησε χωρίς να λάβη καθόλου τροφή επί 27 μέρες.

Στά άρχαία της Γαλλίας Έταιρείας των Έπιστημών άναφέρεται η περιπέτεια ενός σαλιού, ο οποίος κλείστηκε από άπροσεξία σ' ένα έξορικό σπατάκι και μπόρεσε να ζήσει επί 40 ήμέρες χωρίς καμιά άλλη τροφή, εκτός από τα κομμάτια ενός στρώματος που είχε ξεσχίσει και καταβροχθίσει, για να συγκερατήση την πείνα του.

Επίσης διάφοροι συγγραφείς βεβαιώνουν, ότι ο κοροιδευλος μπορεί να μείνη ένπυλώς νησιτικός δυό μήνες, ο σαρκοπύς τρεις μήνες, ή άρκουδιά έξη μήνες, ο χαμπαλιέον όχτώ μήνες κι' ή όγμα δύο χρόνια. Αυτό το τελευταίο όμως φαίνεται κάπως χοντρού.

Ο φυσιοδίφης Βαγιάν είχε άρτήσει ένα σαρκοπύ χωρίς τροφή επί ένα χρόνο συνεχή. Στο τέλος του χρόνου, ο σαρκοπύ αυτός, άντι ν' άδυνατίσει από τη νηστεία, σκότωσε έναν άλλο σαρκοπύ, μόλις βρέθηκε ελεύθερος και τον κατεβρόχθισε!

Έχει άποδειχτεί τέλος, ότι ή χελώνες της Ξηράς ζουν 18 μήνες χωρίς καμιά τροφή και ότι τα φειδια είναι σε θέση ν' άντεπεξέλθουν κατά της πείνας επί τρία χρόνια!

Σε μερικά μέρη του Τυρόλου επωρατεί μια όραση συνήθεια, σχετική με το γάμο. Όταν δηλαδή καμιά Τυρολέα πρόκειται να παντρευτή, κατά την ήμέρα των γάμων, ή μητέρα της της χορεύει ένα καινούριο μαντήλι, καμωμένο από νεογνησμένο λιλάρι.

Το μαντήλι αυτό ονομάζεται στη γλώσσα του τόπου «μαντήλι των δακρύων» και χρησιμοποιείται απ' την κόρη να σφουγγίξη τα δάκρυά της όταν φεύγει απ' το πατρικό της σπίτι και πάει στο σπίτι των πεθερικών.

Άλλα μετά το τέλος της τελετής, μόλις ή νύφη μπει στην καινούργια της κατοικία, διπλώνει το μαντήλι προσεκτικά και το τοποθετεί στο μέρος όπου φυλάγονται τ' άσπυρορογια, αλλά χοριστά.

Το μαντήλι αυτό κανένας δεν έχει δικαιομα να ήγγισή ή να το πάρη και να το χρησιμοποιήση, μέχρι του θανάτου του προσώπου, στο όποιο άνήκει. Τότε μονάχα το παίρνουν απ' τη σσηθησμένη του θέα και το απόλυνον επάνω στο πρόσωπο του λειψάνου, μαζί με το όποιο και θάβεται.

Στο Μαρόκο, όπου έπιτρέπεται στους ίθαγενείς να παίρνουν ως τέσσερες νόμιμες γυναίκες, ή διαδικασία του διαζυγίου είναι πολύ απλή. Όταν ο σύζυγος θελήση να διώξη μια απ' τις γυναίκες του, της δίνει ένα έγγραφο, ονομαζόμενο «ταλάιζ μπιόνο», σύμφωνο με το όποιο ή πράξις του γάμου θεωρείται διαλυμένη. Επί πλέον την έφοδιάζει κατά την άναχώρησή της με ένα τό «ντούρος» (νομίσματα του τάπου), τα όποια όμως ή διωγμένη σύζυγος υποχρεούται να του επωτρέψη όταν τήχη άργότερα να σνήψη δεύτερο γάμο.

Στη Νεάπολι γεννήθηκε μια κόρη με έξη δάχτυλα σε κάθε χέρι και έφτά σε κάθε πόδι, ήτοι έν όλω είκοσιέξη! Το... τερατόδες αυτό γεγονός έπιστοποίησαν διάφοροι έπιστήμονες που έξέτασαν το βρέφος, βεβαιώσαντες, ότι πρόκειται περί μοναδικού φαινομένου.

Στη νήσο Τζαμάικα ύπάρχει ένα φυτό, ονομαζόμενο «Αθανάτος», το όποιο είναι απόλυτος άδύνατον να «θανάτωση» κανείς, άν μπορεί να χρησιμοποιηθή ο όρος «θανάτωνος», προκειμένου για ένα φυτό. Άμα κόψετε απ' αυτό το φυτό ένα φύλλο, θ' άόχιση εύθύ να πετάη ρίξες και να βγάξη άλλα φύλλα. Έξ αιτίας της ύγρασίας της άπομοφαίρας, Άζόμα κι' άν πατήση κανείς ένα κλαδί ή ένα φύλλο του φυτού αυτού μέσα σ' ένα βιβλίο, θα έξαζολουθήσουν να μεγαλώνουν και να βγάξουν νέα φύλλα. Μόνον άν βουτήξη κανείς τα φύλλα του «Αθανάτου» σε ζεματιστό νερό, μπορεί να το νεκρώση.